

MUSÉE DES BEAUX ARTS

Av W. H. AUDEN

Gällde det smärtan tog de aldrig fel
de Gamla Mästarna: hur väl de insåg
dess plats i mänskolivet; att dess timme slår
när andra människor äter, öppnar fönstret eller bara slött går på;
att, medan gammalt folk i passionerad vördnad väntar
den underbara födelsen, barn alltid måste finnas
som inte särskilt önskade sig den, men åkte skridsko
på dammen bort i skogsbrynet:

De glömde aldrig
att även martyriets fasor måste ha sin gång
som bäst de kan på sitt håll, i ett hörn bland sopor
där hundarna som vanligt lever hundliv, medan bödelns häst
står skrubbande sin oskuldsfulla bakdel mot ett träd.

I Brueghels *Icarus* exempelvis: hur obekymrat
allt vänder ryggen till åt olyckshändelsen, fast plöjaren
gott kan ha hört det övergivna ropet, vattenplasket;
men det var inget misslyckande av vikt för honom; solen sken,
som den var van, på ett par vita ben, försvinnande i grönt
hav; och det fina, dyra skeppet måste ha varsnat
någonting häpnadsvärt, en pojke fallen ur skyn,
men hade väl sitt mål och seglade lugnt fram.

Svensk tolkning av
GUNNAR EKELÖF.